

บทที่ 2

วรรณกรรมปริทัศน์

ประกอบด้วย ผลงานด้านสินเชื่อต่อการออม ผลงานด้านสินเชื่อต่อการลงทุน ผลงานด้านสินเชื่อต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ และผลงานด้านปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์

2.1 ผลงานด้านสินเชื่อต่อการออม

จากการศึกษาของ **สายพิน ชินตระกูลชัย (2529)** มีวัตถุประสงค์การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงตัวแปรต่าง ๆ ในภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง ซึ่งการศึกษาได้ใช้วิธี OLS ในการหาคำตอบ โดยใช้ข้อมูลในช่วงระยะเวลา 16 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 -2527 ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องพบว่า การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่อตัวแปรในภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง โดยอธิบายว่าปริมาณเงินจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุน ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของภาคธุรกิจ ภาคครัวเรือน และภาครัฐบาล แต่จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการออมของภาคธุรกิจ ภาคครัวเรือน และภาครัฐบาล และเนื่องจากสมการที่ศึกษาของ สายพิน ชินตระกูลชัย เป็นระบบสมการเกี่ยวเนื่องแต่ใช้วิธี OLS ทำการศึกษาจึงทำให้ผลการศึกษาเกิดข้อผิดพลาดทางเศรษฐกิจ คือ เกิด BIAS และ INCOSISTENCY

ต่อมานงานวิจัยของ **คุษฎี อินทวงโส (2531)** ได้ทำการศึกษาถึงผลของการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินต่อตัวแปรที่สำคัญในระบบเศรษฐกิจ โดยใช้วิธีการทางสถิติต่างจาก สายพิน ชินตระกูลชัย คือใช้วิธี Two-Stage Least Squares (TSLS) ซึ่งเหมาะสมกว่าวิธี Ordinary Least Squares (OLS) ผลการวิเคราะห์พบว่า เมื่อปริมาณเงินที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงจะส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่สำคัญ คือทำให้ดัชนีราคาสินค้าภายในประเทศ ระดับการบริโภค การลงทุน ผลิตภัณฑ์ประชาชาติภายในประเทศเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกับปริมาณเงิน เมื่อปริมาณเงินเพิ่มขึ้น รายได้เพิ่มขึ้นแนวโน้มแห่งการบริโภครวมเพิ่มขึ้น มีผลให้การ

ออมรวมลดลงตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษายังชี้ให้เห็นว่าเมื่อใดที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะเปลี่ยนแปลงตัวแปรในระบบเศรษฐกิจ รัฐบาลสามารถใช้นโยบายการเงินเพื่อเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อตัวแปรดังกล่าวในทิศทางที่ต้องการ แต่การศึกษายังขาดความสมบูรณ์ ยังไม่สามารถสะท้อนภาพที่แท้จริงของการผลิตของทั้งประเทศ เนื่องจากระยะเวลาของการศึกษาช่วงปี พ.ศ. 2519-2529 เป็นการศึกษาที่มีระยะสั้นเกินไป จึงทำให้ไม่สามารถดูผลกระทบที่แท้จริงของปริมาณเงินที่เปลี่ยนแปลงต่อระบบเศรษฐกิจที่แท้จริงได้ เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าว ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องมือนโยบายการเงินจึงทำให้ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การศึกษา

ในขณะที่การศึกษาของ กันยารัตน์ เลียงพงษ์พิพัฒน์ (2538) ให้ผลการศึกษาที่แตกต่างออกไปจากการศึกษาของบุคคลข้างต้น โดย กันยารัตน์ ศึกษาผลกระทบของเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศต่อการออมและผลิตภัณฑ์ประชาชาติในประเทศ โดยใช้วิธี OLS ในช่วงปี พ.ศ. 2519-2538 โดยศึกษาพบว่า การออมภายในประเทศถูกกำหนดโดยปริมาณเงินทุนไหลเข้า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติ การส่งออก และการขยายสินเชื่อจากรานการพาณิชย์ โดยอธิบายว่าถ้าช่องว่างการออมการลงทุนเพิ่มสูงขึ้น ทำให้นำเงินทุนเข้ามาจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเพื่อปิดช่องว่างนี้ ดังนั้น การออมจึงถูกกำหนดโดยความสามารถนำเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศ นอกจากนี้ การส่งออกยังมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกับการออม เพราะเมื่อการส่งออกเพิ่มสูงขึ้น ทำให้รายได้เพิ่มขึ้นก็จะทำให้การออมเพิ่มขึ้น ส่วนการขยายสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกับการออมรวม เนื่องจากเมื่อสินเชื่อเพิ่มขึ้นทำให้รายได้เพิ่มสูงขึ้น และตามทฤษฎีรายได้ของเคนส์ที่กล่าวว่าเมื่อรายได้เพิ่มขึ้น ส่วนหนึ่งจะใช้บริโภค ส่วนที่เหลือจะเก็บออมไว้ และข้อสมมติว่าเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการบริโภค(APC) จะลดลง ขณะที่ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการออม(APS) จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นสรุปได้ว่า เมื่อสินเชื่อเพิ่มขึ้นจะทำให้การออมรวมเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกัน แต่จากการศึกษาของ กันยารัตน์ แยกศึกษาสมการการออมกับสมการผลิตภัณฑ์ประชาชาติออกจากกันโดยสิ้นเชิงจึงทำให้การศึกษาดูความสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นควรจะศึกษาทั้งสองสมการให้มีผลกระทบซึ่งกันและกัน คือสร้างสมการให้เป็นระบบสมการเกี่ยวเนื่อง และทดสอบโดยวิธี TSLS ทำนองเดียวกัน Lazaros E. Molho อธิบายว่าพฤติกรรมทางเศรษฐกิจโดยรวม คือ สินเชื่อโดยรวมจะมีความสัมพันธ์กับปริมาณเงินฝากออมทรัพย์ในทิศทางเดียวกัน และอัตราดอกเบี้ยในปัจจุบันจะมีผลทิศทางเดียวกันกับการออม ขณะที่การเพิ่มปริมาณสินเชื่อจะกระตุ้นการออม

2.2 ผลงานด้านสินเชื่อต่อการลงทุน

จากงานวิจัยของ **พันธยศ ไวยากรณ์วิลาส (2524)** เรื่อง "การวิเคราะห์ฟังก์ชันการลงทุนในประเทศไทย" การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่จะมีต่อการลงทุนด้านก่อสร้างและด้านเครื่องจักรอุปกรณ์ของภาคเอกชน โดยอาศัยข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) จากข้อมูลอนุกรมเวลา (time series data) ระหว่างปี พ.ศ. 2505 - 2522 และใช้ในการประมาณค่าแบบ Ordinary Least Squares (OLS)

จากการศึกษาพบว่า ผลผลิตขั้นประชาชาติ สินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์ให้แก่เอกชน สต็อกของทุนปีที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนด้านก่อสร้างและด้านเครื่องจักรอุปกรณ์ของภาคเอกชน แต่การศึกษาสมการการลงทุนยังขาดความสมบูรณ์ เนื่องจากขาดปัจจัยภายนอกประเทศก็คือ เงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการลงทุน จึงเป็นการละเลยตัวแปรจะทำให้เกิดปัญหา BIAS และ INCONSISTENCY

ส่วนในการศึกษาของ **Lazaros E. Molho (1986)** ได้ศึกษาเน้นเฉพาะอัตราดอกเบี้ยกับตัวแปรสำคัญๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยอัตราผลตอบแทนของทุนเพิ่มขึ้นจะทำให้การลงทุนเพิ่มขึ้น และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ต้นทุนในการลงทุนเพิ่มขึ้น ผู้ลงทุนเลือกการกู้ยืมเงินมาลงทุนก็ต่อเมื่อผลตอบแทนของการลงทุนมากกว่าต้นทุนของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ซึ่งจะมีผลให้มีการกู้ยืมมาลงทุนเพิ่มขึ้น และจากการนำผลของระบบการเงินภายนอกระบบเข้ามาวิเคราะห์ด้วยจะทำให้ในช่วงแรกของการลงทุน ผู้ลงทุนไม่มีทรัพยากรเพียงพอต่อความต้องการทุนระดับต่ำได้ เนื่องจากต้นทุนจากการกู้ยืมยังมากกว่าผลตอบแทนจากการลงทุน แต่ในช่วงเวลาต่อมาผู้ลงทุนจะสามารถกู้ในจำนวนที่เขาต้องการเพิ่มทุนได้ตราบใดที่ ผลตอบแทนของทุนมากกว่าต้นทุนจากการกู้ยืมเงินมาลงทุน โดยสรุปแล้ว **Lazaros E. Molho** ได้พบว่า การลงทุน สินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการลงทุน

ต่อมาการศึกษาของ **ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์และชัยยุทธ ปัญญาสวัสดิ์สุทธิ์ (2532)** แตกต่างจากงานวิจัยคนก่อนโดยเป็นการศึกษา เรื่อง "การประมาณการลงทุนและขนาดทุนรายสาขา 2515-2530" จากการศึกษาวัตถุประสงค์เพื่อเสนอวิธีการใหม่ในการประมาณการลงทุน และการสะสมทุนรายสาขา โดยการประมาณการลงทุนได้แบ่งการศึกษาเป็น 4 สาขา คือ สาขาเกษตร

สาขาอุตสาหกรรม สาธารณรัฐบาล และสาขาบริการ ทั้งนี้ประมาณความสัมพันธ์โดยอาศัยสมการที่ลักษณะไม่เป็นเส้นตรง(nonlinear) ใช้เทคนิคการถดถอยแบบ nonlinear ในการทำประมาณการจากการศึกษาพบว่าตัวแปรมหภาคที่กำหนดพฤติกรรมการลงทุน โดยมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการลงทุนรายสาขาอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ผลผลิตประชาชาติรายสาขา สินเชื่อรายสาขา

ส่วนงานวิจัยของ Saelee S. (1990) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของภาคเอกชนโดยแบ่งการลงทุนเป็น 3 ด้าน คือการลงทุนในเครื่องจักรอุปกรณ์ การลงทุนในภาคก่อสร้าง การลงทุนในสินค้าคงคลัง โดยศึกษาในช่วงปี ค.ศ.1960 - 1988 ใช้การประมาณค่าแบบ Two Stage Least Squares ในสมการการลงทุนในเครื่องจักรอุปกรณ์ และวิธี Ordinary Least Squares ในสมการภาคก่อสร้างและสินค้าคงคลัง ซึ่งจากการศึกษา พบว่าการเปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายของภาครัฐบาล สินเชื่อจากรธนาคารพาณิชย์ และรายได้ประชาชาติ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนในภาคเครื่องจักรอุปกรณ์ ภาคก่อสร้าง และการลงทุนในสินค้าคงคลัง ต่อมา งานวิจัยของ Nidhiprabha (1994) ได้ศึกษาเรื่อง "Determinants of Private Investment Expenditures and Direct Foreign Investment in Thailand" โดยการศึกษาได้เพิ่มปัจจัยทางด้านนโยบายเศรษฐกิจมหภาค คือต้องการชี้ให้เห็นความสำคัญของนโยบายของรัฐที่จะสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชนที่จำเป็นจะต้องเน้นในเรื่องการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องของระบบเศรษฐกิจ จากการศึกษาได้แบ่งการลงทุนออกเป็น 8 ภาคการลงทุน โดยศึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 - 1990 โดยกำหนดให้การลงทุนขึ้นกับ การเปลี่ยนแปลงของผลผลิตของแต่ละสาขาในช่วงที่ผ่านมา ปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ อัตราดอกเบี้ยและราคาสินค้าทุน จากการศึกษาพบว่า ปริมาณสินเชื่อมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ ภาคการค้า ของเอกชน แต่อย่างไรก็ตามอัตราการขยายตัวของสินเชื่อจะถูกควบคุมจากรัฐบาลแห่งประเทศไทย ดังนั้น นโยบายของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอิทธิพลต่อการลงทุนของภาคเอกชน ซึ่งเป็นผลทางนัยของการศึกษานี้ นอกจากนี้ ยังพบว่า การเปลี่ยนแปลงของผลผลิตในปีที่ผ่านมา มีผลต่อการลงทุนของเอกชน ยกเว้นการลงทุนในภาคเกษตรกรรมและการลงทุนในด้านที่อยู่อาศัย

2.3 ผลงานด้านสินเชื่อต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ

จากการศึกษาของ กุลวรรณทิพย์ ทิ้งพระเกียรติ (2527) ทำการศึกษาบทบาทของ ธนาคารพาณิชย์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยพิจารณาเป็น 2 ทาง ทางด้านการ ระดมเงินออมและทางด้านการให้สินเชื่อ ในด้านการระดมเงินออมนั้นจะพิจารณาว่าในฐานะที่ ธนาคารพาณิชย์เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันการเงินทั้งหมด ธนาคารพาณิชย์สามารถระดมเงินออม ได้มากเท่าใดเมื่อเปรียบเทียบกับเงินออมที่ผ่านสถาบันการเงินทั้งหมด รวมทั้งความพอเพียง ของจำนวนธนาคารที่จะให้บริการแก่ประชากรของไทย โดยใช้ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ. 2505 - 2515 ผลการศึกษาปรากฏว่าเงินออมที่ผ่านธนาคารพาณิชย์มีจำนวนสูงเมื่อเทียบกับเงินออมที่ผ่าน สถาบันทั้งหมด ด้านเงินออมเทียบกับรายได้ประชาชาติ (GNP) ปรากฏว่า ธนาคารพาณิชย์ได้ ระดมเงินออมและนำไปให้กู้แก่ผู้ที่ต้องการ เมื่อเทียบกับรายได้ประชาชาติมีอัตราสูงขึ้น แสดงว่า ธนาคารพาณิชย์มีบทบาทสำคัญในการระดมเงินออมและจัดสรรเงินให้กู้ แต่การให้สินเชื่อของ ธนาคารพาณิชย์นั้นพบว่าการให้สินเชื่อในแต่ละสาขายังไม่สอดคล้องกับมูลค่าของผลผลิต ดังนั้น ธนาคารพาณิชย์ควรให้การสนับสนุนทางด้านสินเชื่อภาคเกษตรกรรมให้มากขึ้น ซึ่งเป็นสาขา เศรษฐกิจหลักของประเทศ

ต่อมาจากการศึกษาของ ดร. บัณฑิต นิจถาวร (2530) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของ นโยบายสินเชื่อในระดับมหภาคเป็นเอกสารโครงการวิจัย ปี พ.ศ. 2530 โดยสร้างสมการการลง ทุนให้มีความสัมพันธ์กับ การเปลี่ยนแปลงการผลิตของสาขาการผลิต ปริมาณทุนในสาขาการผลิต ในอดีต ปริมาณสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ และการลงทุนของภาครัฐบาลในสาขาการผลิต และ การวิเคราะห์ผลกระทบต่อตัวแปรทางมหภาคนั้นได้ใช้ตารางทางสถิติเข้ามาวิเคราะห์หาความ สัมพันธ์ระหว่างนโยบายสินเชื่อเกษตรที่มีผลกระทบต่อ ผลิตภัณฑ์มวลรวม การส่งออก ระดับ ราคา และการจ้างงาน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นโยบายสินเชื่อเกษตรเป็นนโยบายเศรษฐกิจที่ สำคัญในระบบเศรษฐกิจ การดำเนินนโยบายสินเชื่อเกษตรมีพื้นฐานที่คาดหวังว่า เกษตรกรจะ สามารถใช้ประโยชน์ของทรัพยากรทางการเงินของประเทศได้มากขึ้น เพื่อผลของการขยายการ ผลิตและรายได้ของภาคเกษตร บทความนี้เสนอการวิเคราะห์ผลทางมหภาคของนโยบายสินเชื่อ เกษตร การวิเคราะห์ใช้ประโยชน์ของแบบจำลองดุลยภาพทั่วไป โดยวิธีการ Ordinary Least Squares (OLS) และตารางทางสถิติประกอบในการวิเคราะห์ ซึ่งเน้นบทบาทของสินเชื่อเกษตรต่อ อุปทานการผลิต ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า การจัดสรรทรัพยากรทางการเงินที่เกิดขึ้นจาก

การดำเนินนโยบายสินเชื่อเกษตร จะก่อให้เกิดการขยายตัวของการผลิต รายได้รวม การส่งออก และการจ้างงาน รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในเมืองและครัวเรือนในชนบทจะเพิ่มสูงขึ้น แต่การศึกษาของ ดร.บัณฑิต ไม่ได้ศึกษาถึงสินเชื่อในภาคอื่นๆที่มีความสำคัญ คือภาคอุตสาหกรรม การค้าบริการ และอื่นๆ ดังนั้นในการศึกษาวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จึงต้องการศึกษาถึงผลกระทบว่าการขยายสินเชื่อในภาคการผลิตอื่นๆ จะมีผลกระทบต่อกันอย่างไรบ้าง

ส่วนงานศึกษาของ ปนัดดา โทติประเสริฐ (2532) เป็นการศึกษาถึงบทบาทของธนาคารพาณิชย์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งได้ใช้วิธีการศึกษาต่างออกไปจากงานวิจัยที่กล่าวมาคือได้ใช้วิธี "Shift and Analtysis" มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของเงินฝากและปริมาณเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์เปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์ประชาชาติ(GDP) โดยดูอัตราการเติบโตของปริมาณเงินฝากและปริมาณเงินให้กู้ยืม เปรียบเทียบกับอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์ประชาชาติรายภาคแยกตามสาขาเศรษฐกิจ และผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาค โดยศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2520 - 2530 ผลการศึกษาปรากฏว่า การดำเนินงานด้านเงินฝากและเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์มีการระดมเงินฝากจากส่วนภูมิภาคได้ในอัตราสูง แต่นำไปปล่อยให้กู้ยืมในภูมิภาคในอัตราส่วนที่ต่ำ ส่วนสาขาเศรษฐกิจที่สำคัญต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้แก่ สาขาเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การค้าส่งและค้าปลีก และสาขาบริการ แต่การศึกษาเป็นแต่เพียงการเปรียบเทียบหาขนาดของส่วนแบ่งที่เปลี่ยนแปลงตามสัดส่วนของการเติบโตในระดับท้องถิ่นนั้น ๆ ที่แสดงถึงภาคเศรษฐกิจสาขาใดสาขาหนึ่ง ต่อมางานวิจัยของ วิไลลักษณ์ โชติภากรณ์ (2536) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงิน กับการเติบโตทางเศรษฐกิจไทย โดยอาศัยวิธีการของ Granger's Causality Test ตัวแปรที่ใช้แทนการพัฒนาทางการเงิน ประกอบด้วย อัตราการขยายตัวของอัตราส่วนทางด้านออม (คือเงินให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน หรือธนาคารพาณิชย์ต่อรายได้) ส่วนตัวแปรที่ใช้แทนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ คือการขยายตัวของรายได้ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การพัฒนาทางการเงินกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทย ต่างเป็นเหตุซึ่งกันและกัน ต่อมางานวิจัยของ P.B. Rana and J.M. Jr. Dowling (1988) ได้ศึกษาผลกระทบของการออมที่มีผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศเม็กซิโก โดยสร้างสมการเกี่ยวเนื่องประกอบด้วย 2 สมการ คือ สมการการเติบโตและสมการการออม โดยสมการการเติบโตมีตัวแปรอธิบายคือ เงินทุนจากต่างประเทศ ปริมาณสินเชื่อ ปริมาณการออม และรายได้ประชาชาติ ส่วนสมการการออมมีตัวแปรอธิบายคือ อัตราดอกเบี้ย รายได้ประชาชาติ และการออมในอดีต ผลการประมาณค่าพบว่าทุนจากต่างประเทศ

รายได้ประชาชาติ ปริมาณสินเชื่อ และปริมาณการออมภายในประเทศ มีผลทำให้การเจริญเติบโตของประเทศเพิ่มขึ้น ต่อมา N.H. Leff and K. Sato ได้เพิ่มสมการการลงทุนอีก 1 สมการ เพราะการออม การลงทุน และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กัน โดยสร้างสมการเกี่ยวเนื่อง 3 สมการ คือ การออมภายในประเทศ การลงทุนภายในประเทศ และการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น การศึกษานี้ได้ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาของประเทศกำลังพัฒนา 5 ประเทศ คือ บราซิล คอสตาริกา อิสราเอล ฟิลิปปินส์ และไต้หวัน ผลของการศึกษาพบว่าปริมาณสินเชื่อของระบบธนาคารมีบทบาทสำคัญต่อการลงทุน และการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ต่อมาในงานวิจัยของ พรรณงาม อารวุฒิ (2533) ได้ทำการศึกษาต่างออกไปจาก P.B.Rana and J.M. Jr. Dowling โดยที่ การศึกษาของ พรรณงาม อารวุฒิ เน้นเฉพาะดูสาเหตุที่มีผลต่อการก่อหนี้ต่างประเทศ และดูผลกระทบการขยายสินเชื่อต่อการลงทุนและการเติบโตทางเศรษฐกิจ จากการศึกษาได้เพิ่มสมการอัตราเงินเฟ้อ สมการเอกลักษณ์ดุลบัญชีเดินสะพัด และสมการการเปลี่ยนแปลงหนี้ต่างประเทศเข้าไปในระบบสมการ ซึ่งมีสมการทั้งหมด 5 สมการ เป็นสมการเกี่ยวเนื่อง (Simultaneous) เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของการก่อหนี้ต่างประเทศ ซึ่งอธิบายด้วยช่องว่างระหว่างการออม - การลงทุนเป็นหลักสำคัญ และการศึกษาได้เพิ่มนโยบายเศรษฐกิจมหภาค เช่น การใช้จ่ายงบประมาณขาดดุลของรัฐ นโยบายส่งเสริมการส่งออก อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ อัตราดอกเบี้ย และนโยบายการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งจะมีผลต่อระดับการออมภายในประเทศ ระดับการลงทุนภายในประเทศ การเติบโตทางเศรษฐกิจ และการเพิ่มขึ้นของหนี้ต่างประเทศ โดยศึกษาข้อมูลรายปีระหว่างปี พ.ศ. 2520-2530 โดยใช้วิธีการประมาณค่าสมการแบบ Ordinary Least Squares (OLS) ดังนั้นวิธีการของ พรรณงาม อารวุฒิ จึงเกิดข้อผิดพลาด คือ เกิด BIAS และ INCONSISTENCY มีผลทำให้การประมาณค่าได้ต่ำกว่าที่เป็นจริง และขาดความแม่นยำของการพยากรณ์ตัวแปรภายในระบบสมการได้ ซึ่งผลการวิเคราะห์อธิบายถึงการเชื่อมโยงระหว่างการลงทุนกับการออม

ผลการศึกษาพบว่า ความต้องการที่จะทำให้ประเทศเติบโตอย่างรวดเร็ว จะทำให้เกิดอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้น หนี้ต่างประเทศเพิ่มขึ้น รัฐบาลได้ใช้นโยบายการเงินและการคลังแบบหดตัวในการแก้ปัญหาดังกล่าว ซึ่งผลของการใช้นโยบายทำให้เกิดการชะงักงันทางเศรษฐกิจและทำให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจลดต่ำลง ผลการวิเคราะห์ยังชี้ให้เห็นว่า ถ้าใช้นโยบายการเงิน

โดยการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์จะทำให้ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น แต่ อัตราเงินเฟ้อ และการขยายตัวของหนี้ต่างประเทศเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

ส่วนการศึกษาของ Kusum W. ketkev (1993) ได้ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีของ Mckinnon and Shaw และ Harrod and Domar เพื่อดูผลกระทบของนโยบายในการขยายสาขาและการขยายสินเชื่อของระบบธนาคารของรัฐในประเทศอินเดียที่จะมีผลต่อ ระดับการออมภายในประเทศ ระดับการลงทุน และอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยได้เพิ่มสมการผลผลิตภาพของทุน เข้าไปในระบบสมการ การศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายสาขาของธนาคารของรัฐไปสู่ชนบทหรือ นอกตัวเมืองให้มากขึ้น เพื่อเป็นการระดมเงินฝากและขยายสินเชื่อไปสู่ชนบทได้ทั่วถึงและได้เน้น การขยายสินเชื่อไปสู่ภาคเศรษฐกิจที่สำคัญในชนบท คือ การเกษตร อุตสาหกรรมขนาดเล็ก หัตถกรรมในชนบท โดยได้ทำการศึกษาในประเทศอินเดีย ช่วงปี ค.ศ. 1950 -1985 ประกอบด้วยสมการ 4 สมการ คือ สมการเงินฝากออมทรัพย์ของธนาคารของรัฐ สมการการลงทุนภายในประเทศ สมการผลผลิตภาพของทุน และสมการการเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นระบบสมการต่อเนื่อง (Simultaneous Equations) โดยใช้วิธี Two - Stage Least Squares method ทำการวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า การขยายสาขาของธนาคารของรัฐในประเทศอินเดีย ซึ่งจะช่วยให้สามารถระดมเงินฝากออมทรัพย์จากประชาชนได้มากขึ้นอันมีผลต่อการสะสมทุน และการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่การขยายสินเชื่อไปสู่ชนบท จะทำให้ปริมาณเงินฝากออมทรัพย์ลดลงเนื่องจากประชาชนจะนำสินเชื่อมาใช้ง่ายมากขึ้นจึงทำให้การออมทรัพย์ของประชาชนลดลง และยังเป็น การดึงสินเชื่อส่วนหนึ่งจากทุนที่สะสมทั้งหมดไปสู่ภาคเศรษฐกิจที่ไม่ค่อยเพิ่มการผลิตได้มาก จึง ทำให้ผลผลิตรวมลดลง

2.4 ผลงานด้านปัจจัยกำหนดการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์

จากการศึกษาของ Anderson และ Burger (1969) เป็นการศึกษาการบริหาร สินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์ ในการถือสินทรัพย์ประเภทเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์ ใน กรณียของ Profit Maximization Principle ธนาคารพาณิชย์จะถือสินทรัพย์ประเภทเงินให้กู้ยืม เพื่อให้ได้กำไรสูงสุด ผลการศึกษาพบว่าธนาคารพาณิชย์ มีพฤติกรรมในการถือสินทรัพย์ ประเภทเงินให้กู้ยืมตามกรณีของการแสวงหากำไรสูงสุด กล่าวคือ การถือสินทรัพย์ประเภทเงิน

ให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์ ขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ยของเงินให้กู้ยืมในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินฝากจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์

ส่วนการศึกษาของ **สันติชัย ขวบนสมสุข (1983)** ทำการศึกษาอุปทานสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ โดยแบ่งเป็นภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ 7 ภาค คือ ภาคเกษตรกรรม เหมืองแร่ ภาคอุตสาหกรรม การพาณิชย์กรรม การค้าระหว่างประเทศ การก่อสร้างและธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การบริการและการบริโภค โดยอาศัยข้อมูลรายไตรมาสระหว่างปี พ.ศ. 2525-2530 ผลการศึกษาแบบจำลองอุปทานสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ พบว่าปริมาณเงินสดสำรองของธนาคารพาณิชย์ และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ มีผลกระทบต่ออุปทานของสินเชื่อแก่สาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ เงินกู้ทั้งหมดจากธนาคารพาณิชย์ในประเทศและธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของธนาคารพาณิชย์ โดยตัวแปรทุกตัวดังกล่าวมีความสัมพันธ์เป็นบวก และมีนัยสำคัญทางสถิติกับปริมาณเงินให้กู้ยืมที่ให้แก่ทุกภาคเศรษฐกิจของธนาคารพาณิชย์

ส่วนการศึกษาของ **จรัสศรี ทิทธิเลิศเดชา (2534)** ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้ทราบว่าปัจจัยอะไรบ้างที่เป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ โดยใช้วิธี OLS ทำการวิเคราะห์ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงการให้สินเชื่อได้แก่ ปริมาณเงินฝากอิสระของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ และปริมาณเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินในประเทศ ซึ่งปัจจัยทั้งสามนี้เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของธนาคารพาณิชย์ และมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของสาขาเศรษฐกิจนั้น ๆ ซึ่งความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงผลกระทบต่อการให้สินเชื่อในทิศทางเดียวกัน

ตารางที่ 2.1 : สรุปผลงานวิจัยที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสินเชื่อ การออม การลงทุน การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ปัจจัยกำหนดสินเชื่อ

รายชื่อของผู้วิจัย	การออม การลงทุน การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การให้สินเชื่อ
1. สายพิน ชินตระกูลชัย	ศึกษาพบว่าปริมาณสินเชื่อมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุน และรายได้ประชาชาติ ส่วนระดับการออมจะมีความสัมพันธ์ทิศทางลบกับปริมาณสินเชื่อ
2. ดุษฎี อินทวงโส	ศึกษาพบว่าปริมาณสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ทิศทางลบระดับการออม แต่มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุน และรายได้ประชาชาติ
3. กัญยรัตน์ เสียงพงษ์พิพัฒน์	โดยการขยายสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการออมรวม เนื่องมาจากเมื่อสินเชื่อเพิ่มขึ้นทำให้รายได้เพิ่มสูงขึ้น เมื่อรายได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ความไม่เพียงพอในการออม(APS) จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ
4. พันยศ ไวยากรณวิลาศ	ศึกษาพบว่าการลงทุนจะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับผลิตภัณฑ์ประชาชาติที่เพิ่มขึ้น สินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์และสต็อกของทุนในปีที่แล้ว
5. Lazaros E. Molho	ศึกษาพบว่า การขยายสินเชื่อมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุน
6. ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์และชัยยุทธ ปัญญาสวัสดิ์สุทธิ์	โดยศึกษาพบว่าสินเชื่อในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ คือสาขาเกษตร อุตสาหกรรม และบริการจะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุนในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ
7. Saelee S.	ศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายของภาครัฐบาล สินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ และรายได้ประชาชาติมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับการลงทุนในภาคเครื่องจักรอุปกรณ์ ภาคก่อสร้างและการลงทุน
8. Nidhiprabha	ศึกษาพบว่าปริมาณสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ ภาคการค้าของเอกชน แต่ปริมาณสินเชื่อจะถูกควบคุมโดยธนาคารแห่งชาติ

9. กุลวรรณทิพย์ พึ่งพระเกียรติ	ศึกษาพบว่า การขยายสินเชื่อมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุน และการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ
10. ดร. บัณฑิต นิจถาวร	ศึกษาพบว่า นโยบายสินเชื่อด้านการเกษตรเป็นสินเชื่อส่วนหนึ่งของสินเชื่อทั้งหมดจะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ
11. ปนัดดา โชติประเสริฐ	ศึกษาพบว่า การขยายตัวของมูลค่าเพิ่มในภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ กับการขยายตัวของเงินให้สินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นไปในทิศทางเดียวกัน
12. วิไลลักษณ์ โชติภาภรณ์	ศึกษาพบว่า อัตราส่วนปริมาณสินเชื่อต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสูงขึ้นจะทำให้การพัฒนาทางการเงินเพิ่มขึ้น และทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น
13.P.B.Rana and .M.Jr. Dowling	ศึกษาพบว่า การไหลเข้าสุทธิของทุนต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นทำให้การออมภายในประเทศเพิ่มขึ้น และเมื่อปริมาณการออมกับปัจจัยปริมาณสินเชื่อเพิ่มขึ้นก็จะทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น จึงสรุปได้ว่า การขยายสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ
14. N.H. Leff and K. Sato	ได้ศึกษาพบว่า ปริมาณสินเชื่อของระบบธนาคารมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการลงทุน และการเติบโตทางเศรษฐกิจ
15. พรรณงาม อารยวุฒิ	ศึกษาพบว่า การขยายสินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์จะมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ
16. Kusum W. ketkev	ศึกษาพบว่า การขยายสินเชื่อของระบบธนาคารของรัฐจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบกับระดับการออมภายในประเทศ แต่จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ
17. Anderson และ Burger	ผลการศึกษาพบว่า ธนาคารพาณิชย์ การถือสินทรัพย์ประเภทเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินฝากจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบกับการให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์

<p>18. สันติชัย ชวนสมสุข</p>	<p>ผลการศึกษาพบว่าปริมาณเงินสดสำรองของธนาคารพาณิชย์ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้และปริมาณเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์ในประเทศและธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับอุปทานการให้สินเชื่อแก่สาขาเศรษฐกิจ</p>
<p>19. จรัสศรี อิติเลิศเดชา</p>	<p>ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงการให้สินเชื่อได้แก่ ปริมาณเงินฝากอิสระของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ปริมาณเงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินในประเทศ ซึ่งปัจจัยทั้งสามนี้เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของธนาคารพาณิชย์และมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับการให้สินเชื่อ</p>